

стигне на върха си, тогава не ще се представи никаква спънка за образуването на народни държави, защото тогава всъща държава ще се счита не като цел, а само като сръдство за по-добър здруженъ животъ“.

Селимински държи твърдо на българския си национално-политически идеалъ и търси опора за въртата си въ постигането му както въ жизнеспособността и отличнитъ нравствени и интелектуални качества на народа ни, така и въ неизбъжното тържество на принципа за национално и културно самоопредѣление на всички европейски народи. Препоръчвайки, следъ Кримската война, на сънародницитъ си да не се отчайватъ отъ временнитъ неуспѣхи, а да работятъ все по-настойчиво за своето политическо възраждане, което неминуемо ще дойде като награда за жертвитъ и услугитъ имъ къмъ другитъ християнски народи (— българитъ сж действували всъкога въ съгласие съ християнския моралъ за взаимна помощ, Ап. Павелъ, Къмъ римл. 14, 17), Селимински настоява постоянно за „смѣлость и постоянство“, за „твърдостъ и решителностъ“ въ здружитъ усилия за сносно и достойно народно битие. Той изказва упованието съ въ божествения промисълъ съ следнитъ думи, които могатъ да бждатъ и заключение на историческата му философия: „Дѣлата на народитъ, отъ каквото естество и да бждатъ тѣ, рано или късно трѣбва да получатъ своето възнаграждение и удовлетворение. Най-естественъ законъ сжществува, щото всѣки човѣкъ и изобщо всѣки народъ да бжде единъ день, споредъ дѣлата си, или оправданъ или осжденъ, съ тази само разлика, че колкото по-късно, толкова по-лошо е наказанието“.